



Petra Zřivalová

Sex, vno a cigarety

Román o hledání mezi citem,

sexem, závislostí a vlastním životem

Sex, víno a cigarety

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz



Petra Zhřivalová
Sex, víno a cigarety – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.


ALBATROS MEDIA a.s.

Petra Zrůvalová

Sex, víno a cigarety

Román o hledání hranic mezi
citem, sexem, závislostí a vlastním životem

Chlapi přicházejí a odcházejí,
kamarádky zůstávají,
pokud neutečou s nimi.
Leona Lukášková

Leona stála v pomalu se sunoucí frontě v jídelně Právnické fakulty Univerzity Karlovy a labužnický se rozhlížela kolem. Předmětem jejího zájmu však nebylo vydávané jídlo, které nikterak nevybočovalo ze zoufalé nabídky menz v roce 1994. Mlsně si prohlížela přítomné studenty. Leona studovala antropologii na nedaleké filozofické fakultě a již v prvním semestru prvního ročníku odhalila, že ti vymydlení mladíci v padnoucím oblečení putující okolo její mateřské fakulty na metro jsou studenty práv. Jak se zklamáním zjistila, neexistovala možnost studovat předměty na jiných fakultách téže univerzity, takže nepohrdla alespoň možností společného stravování s těmito oku lahodícími bytostmi.

Co se týče spolužáků, bylo studium na filozofické fakultě tristní. Leona měla na prvním semináři pocit hraničící s jistotou, že všichni přítomní nositelé chromozomu Y si přivydělávají jako kompars v populárním Jesus Christ superstar a jsou líní si po představení sundávat kostým. Dlouhé vlasy, vousy, podivné haleny a kraťasy z přírodních materiálů, nebylo divu, že Leona měla od prvního ročníku prospěchové stipendium, ve škole nic nerozptylovalo její pozornost.

Leona se s o to větším zalíbením oddávala pozorování zadku výstavního studenta práv stojícího pár metrů před ní. Dokonalé, absolutně dokonalé, není nic, co by víc rozptylovalo depresi než pohled na perfektně tvarovaný zadek oblečený do prvotřídních džín, k tomu pěkně uzavřené boty a žádné sandály, z kterých trčí chlupy na prstech u nohou a žluté přerostlé nehty. Leona se zasnila, jestli dotyčný má pod džíny boxerky, nebo spíš slipy.

Ááááá. Leona vyjekla bolestí, jakou dostala řádku do zad. Vyčkřikla asi nahlas, protože pan Dokonalý zadek se otočil, přejel ji očima a pak se zase lhostejně obrátil ke svému kolegovi a pokračoval v hovoru. Leona se otočila směrem k tušenému původci bolesti a uviděla holku, která nejspíš byla plnorodou sestrou Axela Rose. Včetně šátku ve vlasech.

„Promiň, nějak jsem se zamyslela...a myslela jsem... že už se to hejbe... ta fronta myslím...“ Axla Roseová pohlédla omluvně k tácu,

který držela v rukou a jehož přední hranu vryla Leoně před chvílí do zad. Pak neodolala a pohlédla dál k Dokonalému zadku, takže Leoně v ten moment došlo, co byl důvod jejího zamyšlení. Leona automaticky položila otázku, kterou se tak intenzivně zabývala.

„Slipy, nebo boxerky?“

Axla se nejdřív zarazila, pak ale svým hrdelním smíchem rozvibrovala celé přízemí, až sklidila pohoršený pohled Dokonalého zadka.

„Boxerky,“ dodala, když se dostatečně vysmála a přisedala k Leonimu stolku. Leona vrhla rychlý pohled k Dokonalému zadku a laubuznický přivřela oči.

„Taky bych to tak viděla,“ odušila pak směrem k Axle. Axla si soustředěně nahnula rizoto na vidličku, ucpala jím veškerou kapacitu svých ústa a pak zahuhlala.

„Já jsem Veronika.“

„Leona.“

Axla polkla a pak se upřímně podivila. „Leona? Neznám nikoho, kdo se jmenuje Leona. Ale ty máš i takovej divnej přízvuk. Odkud jsi?“

„Z Opavy,“ odpověděla Leona způsobně.

„Z Opavy? To je u Ostravy, ne?“

Leonu po dvou a půl letech v Praze podobné otázky nechávaly chladnou, takže jen přikývla. Axla se však divila dál. „To máš domů děsně daleko ne, neměla bys lepší studovat v Brně nebo Olomouci?“

Leona pokrčila rameny. „To měla, jenomže já to právě domů chtěla mít co nejdál.“

Axla se rozesmála a zaskočilo jí sousto, které nestačila polknout. Leona rychle vyskočila a praštila ji do zad, Axla hekla a smála se dál.

„Naprostej souhlas, od rodičů co nejdál. Se máš, bydlíš na koleji na Hvězdě, nebo v Tróji?“ Nacpala si plnou pusou jídlem a v očekávání odpovědi se soustředěně zadívala na Leonu. Leona spořádaně dožvýkala: „Na Větrníku.“

Axla se zřejmě připravovala na kariéru policistky, protože pokračovala neúnavně ve výslechu dál. „V kterým seš ročníku?“

„Ve třetím.“

Axla si ji začala prohlížet ještě pozorněji. „Faaakt? Vůbec tě neznám, chodíš na přednášky? Já teda jenom občas, ale zase mám paměť na lidi.“

Leona se usmála: „Já ale chodím do třetáku na filozofické.“

Axla se zatvářila šokovaně. „Ty nestuduješ práva? Tak jak to, že tady obědváš? Od někoho sis koupila lístky na oběd?“

Leona se rozesmála. „Jo, koupila jsem si lístky na oběd tady od té paní v okénku,“ mávla rukou směrem ke vchodu do menzy. Na nechápavý výraz spoluobědvající dodala: „Když máš index z vysoké, můžeš si přeci koupit oběd na kterékoli fakultě.“

Axla přikývla na znamení, že chápe, ale výraz jejího obličejce prozrazoval, že se nadále tématu intenzivně v myšlenkách věnuje. „To v tý vaší menze musej vařit totálně hnusný blafy, když chodíš sem,“ zvěřejnila nakonec výsledek svého tichého rozboru.

Leona zavrtěla hlavou. „Já sem nechodím kvůli jídlu.“

Axla zvědavě natáhla hlavu blíž k ní, Leona pokračovala o poznání důvěrněji.

„Dělám výzkum vlivu studijního oboru na maskulinní chování, tak tady sbírám materiál.“

Axla se na ni zahleděla se směsicí obdivu a rozpaků. „To je dobrý, ale moc nechápu, co zkoumáš.“

Leona se zakřenila. „Zkoumám, jestli jsou tu stejní trotlové jako na filozofii, anebo zda by byli trošku použitelní v posteli.“

Axla propukla v hurónský smích a Leoně už ani nevadilo, že strhla pozornost celé menzy, a přidala se k ní.

„Co studuješ za obor?“ zeptala se, když se dosytosti vynasmála.

„Antropologii.“

„Tak o tom jsem v životě neslyšela, ale musí to bejt krásný studium. A ty výzkumy děláš prakticky, nebo jenom teoreticky?“

Leona na ni mrkla. „Oboje.“

Axla se zas rozesmála. „A už máš nějaký výsledky toho výzkumu? To by mě totiž děsně zajímalo.“

Leona s úsměvem kývla hlavou a s vážnou tváří spustila. „Velikost vzorku mi zatím nedovoluje zobecňovat a dosavadní výsledky tedy spíše naznačují určité trendy, nežli popisují skutečný stav situace, nicméně jsem dospěla k tomu, že u studentů práv nemusíš předstírat zájem o téma jejich diplomové práce a ani nezkoumají tvou způsobilost vést intelektuální debaty.“

„Co? Musíš s filozofama diskutovat, aby došlo na sex? To je hrůza!“ řekla Axla procítěně a také značně hlasitě, takže se hlavy studentů zase otočily k jejich stolu, včetně Dokonalého zadku, avšak lhostejný výraz v jeho obličeji vystřídal nepředstíraný zájem.

Leona s Axlou okamžitě zavětřily příležitost. Najednou na sebe pohlédly jako možné konkurentky, Axla se spokojeně usmála, cítila se být vítězkou tohoto tichého a bleskového duelu.

Leona tušila, že by asi Axla souboj vyhrála, ale rozhodně ne s převahou. Axla byla přesvědčena o opaku, zálibně se usmívala směrem k Dokonalému zadku a koketně potřásla svými dlouhými hustými vlasy barvy lesního medu. Leona v duchu prováděla vyhodnocení jejího vzhledu: že má dlouhé vlasy, to nic moc neznamená, klukům je účes v zásadě lhostejný, obličej má příjemný, i když možná trochu moc kulatý, ale oči ani ústa nejsou nějak nápadně přitažlivé. Prsa má veliká, v tomhle bodě je Leona hodně handicapovaná, ale mínusem Axly je zase velký zadek a silnější stehna. Axla je prostě prototypem kypré slovanské děvy. Leona si v duchu povzdechla. Se svým vzhledem spokojená nebyla, úzký obličej, hnědé oči zvýrazněné pečlivě vytrhaným obočím, rovný, ale trochu ostrý nos a rovná čárka úst. K tomu štíhlá postava a prsa z prvního stupně základní školy, jak se Leoně smávala její starší, vyvinutější sestra. Jediné, co byla ochotná vzít na milost, byly poměrně dlouhé štíhlé nohy a úzké boky. Proto také tvořily základ jejího oblečení kvalitní džíny, na které byla smířená vydat i velkou část měsíčního výdělků. Přemýšlela, komu by dal víc bodů Dokonalý zadek. Dospěla k závěru, že pokud by on pískal jejich souboj, skončil by nejspíš nerozhodně, neboť typy, jako je on, viděla výlučně v objetí pěstěných

spolužaček, které vypadaly jak holky z reklamy na vložky. Svůj zá-
věr doplnila hlubokým povzdechem, který kupodivu Axla správně
dešifrovala a stočila pohled od Dokonalého zadku, jenž se zase plně
věnoval konverzaci se svými spolustolovníky, zpátky k Leoně.

„Máš pravdu, to je beznadějný. Myslím, že chodí s jednou hol-
kou z ročníku, vydělává si jako manekýna. Radši mi řekni ještě
něco o tom svém výzkumu, to mě vážně dost zaujalo!“

Leona přejela Axlin obličej zkoumavým pohledem, má výraz
opravdového zaujetí. Leona se přátelsky usmála.

„Nemám to zatím moc zpracovaný, můj výzkum je teprve v za-
čátcích.“

Axla se zatvářila dost zklamaně. „Aha.“

Pak s nadějí vyhrkla.

„Hele, a nemáš nějaký tušení, jestli je rozdíl v týchle oblasti mezi
Čechama a Američanama?“

Leona zavrtěl hlavou a Axla smutně pokývala bradou.

„Tak to je velká škoda... dělám totiž asistentku jednomu amíko-
vi, na pár hodin tejdně, a ten je naprosto neskolitelnej. Dělám na
tom už rok a furt nic.“

„Jestli on nebude filozof, zkus na něj vybalit něco ze Schopen-
hauera.“

Axla propukla v hurónský smích, Leona se s chutí přidala.

„Máš dneska odpo nějakej program?“ zeptala se nečekaně Axla.

„Ani ne.“

„Bezva, tak ti ukážu jeden suprovej bar a tam mi pořádně po-
vykládáš, co vlastně studuješ!“



Bar Noblesní úpadek Leonu nadchl, netušila, že existuje něco obdobného. Zapadlý do jedné z okolních uliček namyšleně se tvářící Pařížské nebyl cílem nájezdů turistů a tomu odpovídaly ceny, přesto to nebyla žádná knajpa, ale útulný a avantgardně působící bar. Černé a bílé dlaždice na podlaze tvořily šachovnici, stěny byly do výšky asi metru osmdesáti natřeny na černo a poté zářivě bílé, ozdobeny černobílými portréty hvězd starých filmů anebo přímo fotografiemi z filmů, černá kožená křesílka u černých stolů s kulatými deskami z mléčného skla, to vše působilo tak zvláště ponuře, že člověk okamžitě dostával chuť přepít nesmyslnost světa. Patrně pod vlivem tohoto interiéru do sebe Axla dokázala i v této brzké odpolední hodině naklopit několik ginů s tonikem, Leona se pokoušela držet s ní krok, ale volila pro jistotu víno.

Axla se značným znechucením pohlédla na jediné další hosty, mladistvě vypadající milenecký pár, který se bezostyšně muchloval v rohu místnosti, pod portrétem Audrey Hepburn s dlouhou cigaretou v ruce oblečené do rukavičky. Axla zvedla pohled od milenců a dlouze si Audrey prohlížela, pak vytáhla z krabičky Marlboroek ležící na stole cigaretu a snažila se imitovat hereččin výraz i držení ruky. Leona vybuchla smíchy a taky si jednu zapálila.

„Není to zvláštní, že obě kouříme stejnou značku cigaret? Asi jsme karmický dvojčata,“ přemýšlela Axla nahlas, což v Leoně vyvolalo další záchvat smíchu. Axla na ni pohlédla s neskrývanými obavami.

„Ty ses teda zřídila, po pár deci vína! Musím tě naučit chlastat, takhle by tě opil kdejakej blbec. Pche, a to seš z Moravy, to by ses k tomu měla umět postavit, ne?“

„Jenže Opava je ve Slezku, víš,“ smála se Leona.

„Bože, holka, ty seš intelektuálka! Takový detaily mě nezajímaj. Mě totiž zajímá podstata bytí,“ pronesla zcela vážně Axla a vypadala při tom natolik strážlivě, že Leona potlačila chuť vyprsknout opět smíchy a pokoušela se pořádně zaostřit, aby přiměla zbytek alkoholem nekontaminovaných mozkových buněk soustředit se na hovor.

„Jak to myslíš?“ podařilo se Leoně s pracnou artikulací vyslovit otázku.

„Jak to myslím, jak to myslím, to je snad jasný, ne? Ses nikdy nezabývala tím, jak má smysl chodit do školy, poslouchat nudný přednášky, pak se ty kraviny drtit a jít potupně na zkoušku, kde tě buzeruje nějaký kretén? A to všechno proto, abys pak dostala diplom a strávila většinu dne někde v kanclu nad nesmyslněma smlouvama? Kvůli tomu přeci určitě nejsme na světě, ne?“ Axla byla spokojená, jak krásně se jí podařilo vyjádřit svoji myšlenku, típla dokouřenou cigaretu a hned si zapalovala další, jako by věřila, že tok myšlenek je nějak mysticky spjatý s hořením cigarety.

Leona byla v mnohem těžším alkoholickém opojení nežli Axla, takže nedokázala konverzovat s nadhledem, jak situace žádala.

„Tak bys asi měla zkusit studovat něco jinýho, ne? To se ti ještě vyplatí, jsi v půlce a chybí ti ještě spousta zkoušek,“ připomněla netaktně.

Axla málem vypadla z koženého křesílka, jak ji Leonina reakce nadzvihla.

„Ty mě vůbec nechápeš! To seš karmický dvojče? Já přeci neřeším nějaký debilní studium, mně jde o to, zjistit, proč jsme vůbec na světě!“

Záblesk myšlenky, že příslib Axlina přátelství, který se tak pěkně vtíral během jejich pobytu v baru, by mohl být ohrožen, ihned snížil hladinu Leoniny opilosti o půl promile. Rozpačitě se zatahala za ofinu, což byl zlozvyk, o kterém nevěděla.

„Já jsem myslela, že tě to právo fakt nebaví a že by ses třeba našla v nějakém jiném oboru. Já bych teda práva určitě studovat nemohla, musí to být příšerná nuda, nějaké paragrafy,“ špitla Leona nešťastně a zatahala se zase za ofinu. „Třeba filozofie by tě určitě zaujala, ta se právě snaží zodpovědět otázky podstaty bytí,“ dodala snaživě.

Axla se na ni upřeně zadívala, pak mohutně potáhla z cigarety, upustila dým koutkem pusy a spokojeně ucedila.

„Ty jseš fakt exot. Bože, filozofie je tak příšerná! Přečteš dvě stě stránek a stejně nezjistíš, co ten člověk vlastně vymyslel. Měli jsme ji v prváku a dělala jsem to natřikrát, děkuju pěkně...“

Leona potlačila nutkání obhajovat filozofii jako matku věd a raději přešla k jádru věci. „Promiň, já jsem prostě nějak nepochopila, jak to myslíš.“

Axla se zatvářila důležitě a zašermovala Leoně cigaretou před očima. „Hele, je to jednoduchý. Mně prostě přijde děsný, že by měl bejt život o tom, že nejdřív trčíš ve škole, děláš zkoušky ze stupidních předmětů a pak někde hákuješ od nevidím do nevidím a pro zpestření si pořídíš manžela a děti, abys otročila ještě ve volným čase. Ten život přeci kurva musí bejt o něčem jiným, ne?“

Leona bezradně pokrčila rameny, neznala Axlu natolik, aby dokázala definovat, nakolik je téma hovoru výsledkem vypitého alkoholu a do jaké míry jej Axla řeší i za strážníka.

Axla se rozohnila, jako by chytila od zapálené cigarety jiskru. „Já prostě jenom chci zažít v reálu ten pocit, kterej mám, když koukám na dobrej film nebo třeba když poslouchám hudbu, třeba Cavea. Máš ráda Cavea, ne?“

Obrátila se najednou s překvapivou naléhavostí na Leonu a ta, aniž věděla proč, cítila bytostnou radost, že může přikývnout, protože Cavea patří k jejím oblíbeným.

Axla kvitovala uspokojením ve tváři stejný hudební vkus a s ještě větší naléhavostí pokračovala. „Ty lidi to přeci museli načerpat někde v životě, ne? A já prostě chci taky něco takovýho zažít, i kdyby třeba jednou, fakt, a pak klidně budu hákovat po zbytek život od osmi od rána, ale budu vědět, že jsem tu podstatu bytí potkala,“ ukončila svůj procítěný proslav.

Leona si zapálila další cigaretu a pak se Axly zeptala tím svým klasickým výzkumnickým způsobem. „Zkoušela jsi někdy drogy?“



Leona seděla ve studovně právnické fakulty a díky neustálému pomrkávání na hodiny na zdi nevěnovala četbě sborníku přednášek profesora Hankocka takovou pozornost, jakou si zasloužil. Axla právě čerpala možnost danou studijním řádem podruhé opakovat zkoušku z pracovního práva a Leona byla pořádně nervózní, patrně víc než Axla, která situaci brala se stoickým klidem.

„Přece mě napotřetí nevyleje. Jinak mám za druhák všechny zkoušky,“ ujišťovala Leonu před dvěma hodinami, když spolu vcházely do budovy.

Leona si gratulovala, že stihla spolknout poznámku o tom, že Axla studuje ročník třetí. Ta si zrovna zálibně prohlížela své nohy.

„A navíc jsem vytáhla minisukni, to na něj prej dycky zabírá.“

Leona se pozorně zadívala na Axlu a pak se zešíroka usmála. Bylo příjemné mít blízký vztah s někým tak oplývajícím sebevědomím a optimismem. Leona byla z přátelství s Axlou natolik nadšená, až před několika týdny začala pochybovat, jestli se do ní náhodou nezamilovala. Tato možnost ji hodně překvapila, o své heterosexuality byla skálopevně přesvědčena. Jistotu jí dodal nechtěný dotyk Axliných ňader před dvěma dny. Leona se natáhla pro cigaretu do krabičky ležící na stole zrovna v ten moment, kdy se Axla nad stůl nahnula. Na okamžik na hřbet Leoniny ruky dolehla tíha Axlina ňadra a Leona s poměrně velkou úlevou zjistila, že jí to vůbec není příjemné. Její heterosexuality byla znovu potvrzena.

Do studovny vrazila jak bouře Axla a vrhla se k Leoně.

„Mám to za tři!“ halekala nadšeně.

„Sláva!“ vydechla Leona úlevou a během zlomku sekundy hodila knížku do tašky, zasunula židli ke stolku, pohledem se omluvila knihovnici za hlasitější hovor, tašku přehodila přes rameno a Axlu za ruku odtáhla ke dveřím, takže její nadšené vysvětlování následného programu zadunělo až na chodbě.

„Jdeme všichni slavit do Úpadku, bude to super. A hádej, kdo jde s náma!“ Axla nečekala na Leoniny tipy a okamžitě svou řečnic-

kou otázku zodpověděla. „Robert. Ta jeho modelka to dneska taky dělala napotřetí.“

Leoně to bylo poměrně lhostejné. Dokonalý zadek se jí líbil, ale tím to končilo, neměla nejmenší úmysl vynakládat nějakou energii na pokusy o sblížení. Představa sexu s ním jí nebyla proti mysli, pouze však v případě bezpracného dosažení postelového cíle, na což jej neodhadovala. Dokonce jí trochu vadilo, že se zúčastní zapíjení zkoušky (mimochodem z tradice studentů práv zapíjet sebe-menší studijní úspěch mohutným způsobem byla nadšená, to ze své domovské fakulty vůbec neznala, tam se vše odbíjelo pár pivy v nejbližší knajpě). To znamenalo, že zábava bude determinována Axlinou soustředěností na něj. Leona nežárčila, přála by Axle, aby ho dostala, ale moc šancí jí vzhledem k přítomnosti modelové přítelkyně nedávala, považovala proto jeho návštěvu baru za rušivou a nežádoucí. Jenže s tím se už nedalo nic dělat, proto se na Axlu usmála a dala jí herdu do zad. „To je super, tak se narovnej a vypni prsa!“

V Noblesním úpadku již seděli rozjaření studenti práv a dali stolky k sobě do koutu s fotografií Audrey, jak s uspokojením Leona zaznamenala, když usedala mezi Darinu a Axlu. Darinu měla ráda a považovala ji za další bonus přátelství s Axlou. Byla to nejchytřejší studentka z ročníku, jak ji Axla představila, a Leona s ní po několika hodinách strávených v přítomnosti Dariny souhlasila. Darina pocházela z rodiny akademických pracovníků a bylo to znát. Na rozdíl od průměrného vzorku studentů práv, který měla Leona možnost v posledních měsících poznat, právo nejen uměla odrecitovat jako její spolužáci, ale chápala i souvislosti a navíc dokázala vyhmátnout podstatu problému a podrobit ji kritickému zkoumání. Díky svému nadání dělala zkoušky na výbornou hned na první pokus (na právnické fakultě vyložená bílá vrána), aniž se učila dlouhé týdny paragrafy nazpaměť, jak bývalo tamním zvykem, a před dvěma měsíci začala pracovat v jedné prestižní právní zahraniční kanceláři v centru města.

„Čus, jak jde život?“ Leona si zapálila cigaretu, labužnický natáhla a vyfoukla dlouhý kouř.

„Dobrý. V práci je to fakt dost zajímavý, ani jsem nečekala, že aplikace práva může být tak vzrušující,“ odpověděla Darina s upřímným zaujetím.

Axla zachytila jejich konverzaci a protočila oči v sloup. „Vzrušující může být leda tak aplikace práva první noci, jestli máš nového kolegu nebo klienta.“

Leona se rozesmála, Darina se lehce zarděla. „Jsi hrozná. Mě to fakt baví.“

Axle neušly Darininy rozpaky. „Tak to vyklop, máš v práci nějaký objev?“

Darina decentně upila becherovky s tonikem. „Nastoupil jeden kluk, je to fakt bedna, vystudoval mezinárodní právo v Moskvě, umí naprosto dokonale rusky. A je pravda, že je poměrně sympatickej.“

„To nechápu, proč šel teda dělat do americký firmy, a ne do nějaký ruský?“ podivila se Axla.

„Protože Rusové uměj všichni výborně rusky, ale Američani ne.“

Axla bezradně krčila rameny, Darina proto dodala:

„Dělá výlučně kšefty s Rusama, protože jako jedinej ovládá ruštinu a má za to královské plat.“

„A je hezkej?“ Axle se zájmem rozsvítily oči.

„Docela jo,“ připustila Darina.

„Tak to nás musíš seznámit! To by byl muž pro mě!“

„Na to zapomeň, jestli je nezadanej, nechám si ho pro sebe,“ odvětila Darina jako by nic, ale Leona coby nezaujatý pozorovatel zaregistrovala její nervozitu. Aha, tak Darina se nám zamilovala, pomyslela si v duchu a usmála se ale nahlas nic neříkala.

Axla si mohutně lokla z panáku ginu a zapálila si cigaretu.

„Ty mrcho,“ hartusila směrem k Darině, „kam se poděly naše principy rovnosti příležitostí? Jsme si přeci slíbily, ne, že se kvůli chlapům nebudeme hádat!“

Darina se nenechala strhnout k šaškování a důstojně odvětila: „Taky že nebudeme. Tohle je kolega z práce, takže uznej, že vám ho nemůžu jen tak předhodit, ať si vybere. Něco jinýho jsou ostatní chlapi, ale v práci si musím pěstovat seriózní image.“

„Hele, a už prošel zvířecím testem?“ zeptala se Axla a vyprskla smíchy. Leona se k ní přidala.

„Jste pitomý,“ smála se s nimi Darina.

Tehdy seděly také v Noblesním úpadku a měly „v tašce lehký nákup“, jak Axla briskně přetvořila hezký český výraz „nakoupeno“. Leona už dříve vyzozorovala, že jakmile v dívčí společnosti stoupne promile alkoholu v krvi na určitá, zatím nedefinovaná promile, hovor se stočí na téma muži. A tuto hranici právě překročily, protože Axla se bez skrupulí zeptala Dariny: „Hele, tak chodíš s někým, nebo ne?“

Darinu zmohly giny s tonikem více, než na první pohled vypadalo. Objala Leonu a Axlu kolem ramen a opilecky blábolila. „Holky, já bych tak hrozně ráda s někým chodila! Jenomže chlapy, na který jsem narazila, jsou totální stupidové!“

Axla se zasmála. „Tys je zkoušela z teorie práva, ne?“

Darina se tvářila smrtelně vážně a zuřivě vrtěla hlavou na znamení záporu. „Vůbec ne! To je mi jasný, když nejsou právníci, že si s nimi nepokecám o vhodnosti preference přirozenýho práva před pozitivním.“ Darina zamyšleně upila ze své sklenice a potom žalostným tónem dodala. „Zrovna minulej tejden... Potkala jsem takovýho fajn kluka, na Florenci. Normálně se mě ptal, kde tam je Karlínský divadlo, chtěl koupit lístky rodičům na Hello, Dolly. Studuje strojárnu, je z Vrchlabí. Zakecali jsme se, pak jsme šli na kafe. Vopravdu suprovej týpek, hezkej, milej...“

Darinin výraz nabíral tragičnosti. Leona jí soucitně podala cigaretu a Axla jí připálila.

„A jak jsme kecali, ukázalo se, že vůbec neví, jak je rozdíl mezi sobem a losem! A když jsem chtěla bejt vtípná a zapletla do toho sobola a lososa, vyvalil na mě oči! A to jsem ani nevybalila mangustu a langustu! Byl totálně mimo! Chápete to?“

Axla s Leonou se na sebe podívaly a rozřehtaly se na celé kolo. „Ne, fakt nechápu, proč se nemůžeš vídat s klukem, který tápe v odlišnostech sobů a losů?“ škytala Leona. „To se snad dá tolerovat? Zase tě třeba překvapí jinými znalostmi.“

Darina prudce zavrtěla hlavou. „Nemůžu se vídat s někým, kdo neví, že los a losos nejsou příbuzní! To se na mě nezlobte!“

Darina se tvářila zhnuseně a Leona s Axlou smíchy div nespadly na zem. Dál si dělaly legraci z Darininy netušené vášně pro faunu a Leona si uložila do paměti, že ten, kdo okouzlí Darinu, bude opravdu zajímavý chlap. A z hloubi duše jí přála, aby se tak stalo.

Darinina otázka adresovaná Axle vrátila Leonu do současnosti.

„A co ten tvůj šéf? Ještě pořád ho dobýváš?“

„Prdím na to. Je nedobytný. Navíc tam příští týden končím. Jestli chceš, můžeš to sama vyzkoušet, já naši dohodu plním za každých okolností...“ Axla se vyzývavě zadívala na Darinu. Leona si už dávno všimla Axliny záliby zahnat ostatní lidi do kouta a tam si je vychutnávat.

Darina nereagovala a jen pokrčila rameny.

„Tak nám aspoň řekni, jak se ten polobůh z vašeho kanclu jmenuje!“ dorážela Axla dál.

„Ani mě nenapadne. Zapomeň na něj, mně se v práci líbí a nechci si nechat zničit kariéru tvou posedlostí ulovit perspektivního manžela,“ odsekla Darina a dala tak najevo, že další hovory na tohle téma nepřijímá ani v rovině žertu.

Leona usoudila, že je na čase změnit předmět diskuse, a tak se k Darině naklonila. „Tvůj příští drink je na mně, musím ti poděkovat za tu nájemní smlouvu, už jsem to s Karlem vyřídila.“

Darina kvitovala nadhozené téma a mávla rukou, aby dokreslila nadbytečnost materializování Leonina vděku.

„Neblbni, jsme kámošky, ta smlouva navíc byla brnkačka. A už máš vyhlídnutou nějakou tu quasi výměnu?“

Axla se zatvářila trošku znuděně, mrkla na kamarádky a odsunula se na druhý konec stolků, kde se skupina spolužáků včetně

Roberta něčemu hlasitě smála. Ve vteřině místnosti vévodil Axlin chechot. Leona i Darina na ně chvílku koukaly, pak pohlédly na sebe a usmály se.

„Myslím, že je to marný. Ten se nedá,“ vyslovila Darina nahlas Leoninu myšlenku.

Leona souhlasně kývla hlavou a vrátila se k původnímu tématu její snahy sehnat si v Praze nějaké bydlení. „Kolega z redakce mi slíbil kontakt na nějaké známé, kteří by prodali dekret na jedna plus káká ve Vršovicích, staví barák za Prahou a nechťejí ho držet. Snad se s nimi do konce měsíce sejdu, tak uvidíme.“

Darina se hluboce zamyslela, upila ze sklenice a pak pozvolna řekla: „Já nevím Leono, vyplatí se to? Koupit nájemní smlouvu... stejně budeš muset platit nájem a bůhví, kam nájemné v budoucnu vyšplhá... neměla bys lepší počkat, až doděláš školu a budeš pracovat na plný úvazek, a vzít si hypotéku?“

Leona se zatahala za ofinu. „Já potřebuju vyřešit bydlení teď. Na kolejích v létě být nemůžu a nemám, kam bych na ty tři měsíce šla. A navíc, už mám v obćance Smíchov, až správa kolejí zjistí, že jsem změnila trvalé bydliště do Prahy, přijdu o kolej.“

Leona se odmlčela, Darina trochu s napětím očekávala, jestli se náhodou nezmíní o své rodině, o které zarputile mlčela, ačkoli na to mnohokrát s Axlou zavedly téma a snažily se z Leony něco vytáhnout.

„Na kolejích mi to teda stejně už leze na nervy, člověk tam nemá chvíli soukromí,“ dodala nakonec a Darinina zvědavost tak zůstala neukojena.

„Jasně, to chápu. Hele, jak ty to vlastně s Karlem máš?“

„Jak bych to měla mít? Jsme kamarádi.“ Leonu otázka naprosto šokovala, vždyť Darině a Axle Karla dokonce představila.

Měla tenkrát s Karlem večer sraz v kavárně Louvre. Odpoledne trávila s Axlou a Darinou nakupováním bot. Holky byly na Karla hrozně zvědavé, tak je vzala na sraz s sebou, aby jim dopřála šanci v případě zájmu Karla sbalit, protože ona si na něj nárok nečinila.

Karel byl přitažlivý třicátník, profesionální fotograf. Při představování došlo k významné události – Leona se prořekla a Veroniku představila jako Axlu. Veronice se to zalíbilo a od té chvíle se se svou přezdívkou natolik identifikovala, že se jinak už nepředstavovala. Jinak ten večer nepřinesl nic mimořádného – s Karlem se všichni opili, a ačkoli se oběma holkám líbil, z jeho strany nedošlo k překročení zdvořilého zájmu.

„Kamarádi? Já jsem myslela, že s ním spíš.“ Darina přivedla Leonu svým dotazem do současnosti.

„No jsme prostě kámoši ve vertikální i horizontální poloze,“ krčila Leona rameny, proč to sem Darina vůbec tahá. Ta pod vlivem vypitého alkoholu našla odvalu pokračovat v tom, co ji už delší dobu zajímalo.

„Víš, pro mě jsi záhada, Leono. Ty jsi hrozně fajn holka, chytrá a milá... ale vážně tě nechápu, co se chlapů týče. Nebojíš se, že tě maj za...“ Darina pracně hledala výraz, považovala Leonu za svou kamarádku a nechtěla ji urazit. „...prostě dostupnou,“ dodala nakonec.

Leona kroutila hlavou a zapalovala si cigaretu, takže její odpověď doprovázel kouř. „Nevím, a je mi to ukradený. Karel je prima chlap a jsme kámošové. Občas máme sex, mě nezajímá, s kým dalším spíš, a on se mě taky na nic neptá.“

Darina tiše upíjela nápoj ze sklenice a sbírala odvalu dál se ptát. Leoně svým dotazem přeci jen nasadila brouka do hlavy.

Karla poznala v redakci jednoho společenského časopisu, kam se před dvěma roky přišla ucházet o místo externí redaktorky. Dělalí spolu rozhovor s jednou rádoby hvězdou a byli jí oba tak znechuceni, že se pak šli opít do nejbližší hospody. Karel byl poměrně uzavřený člověk, ale v Leonině přítomnosti se dokázal uvolnit a odvázat. Tu noc u něj Leona spala poprvé.

Karel dostal v restituci po tetě starý činžák na Smíchově, osm bytů, sklepy a půda. Obýval jedna plus jedna v posledním, čtvrtém

patře a na půdě si vybudoval ateliér. Tím, jak objasňoval, končila výhoda jeho majitelství. Hrozně ho rozčilovali nájemníci.

„Představ si to, platěj mi dvanáct stovek měsíčně a choděj prudit, že na chodbě nesvítí světlo. Zvoněj na mě třeba dva dny. Za tu dobu, co tím strávěj, by ji měli tisíckrát vyměněnou.“

Leona se usmála a zapálila cigaretu, kterou vložila Karlovi do rozhořčením semknutých úst. Sobě zapálila druhou. Leželi vedle sebe v posteli Karlovy veliké ložnice, kde kromě staré toaletky po pratečtě a obrovských šatních skříní nebyl žádný nábytek, takže místnost působila ještě větší, než ve skutečnosti byla.

Karel se podíval úkosem na Leonu a pak ji pohladil po nahém boku.

„Jsi hrozně fajn holka. Máš někoho?“

Leona se otočila, aby Karlovi viděla do očí, podala z nočního stolku popelník, který položila mezi ně. „Nemám a nechci mít.“

Karel jí opětoval dlouhý pohled a pak se usmál. „Bezva. Můžeš u mě přespat, kdykoli budeš chtít.“ Očima přejel její nahé tělo a dodal: „Budu rád.“

Leona potáhla z cigarety, odklepla popel do popelníku a mrkla na Karla. „Díky. To ráda využiju.“

Od té doby spolu udržovali docela blízký kamarádský vztah. Téměř pokaždé, když se viděli, skončili u Karla doma, tedy i v jeho velké posteli.

Leona přemýšlela tak usilovně, až se trochu mračila a za ofnu si tahala téměř nepřetržitě. Ne, Karel se ke mně nechová jako k někomu, kým by pohrdal, dospěla nakonec k závěru. A stejně tak šéf a další bezvýznamní, s kterými mě osud svedl do jedné postele...



Leona stepovala před obchodním domem K-mart na Národní třídě a vyhlížela Karla. Měli se společně dostavit na vernisáž jednoho známého malíře a pořídit publikovatelný materiál, Leona narativní část a Karel fotografie. Ten si teda dává načas, supěla Leona v duchu, už tady měl dvacet minut být. Nakonec psychicky nevydržela a odběhla k telefonu, který našťěstí byl hned u obchodního domu. Karel to vzal po desátém zazvonění.

„Mmmmmmm... hlo,“ zamumlal.

„Karle, ty jsi normálně ožralý!“ vydechla Leona do telefonu.

„Ehmm... mžná trošku,“ škytnul hlas na druhé straně drátů.

„Za deset minut jsem u tebe, uvař si zatím silný kafe,“ udala Leona rozhodným tónem pokyn, zavěsila a přeběhla na ulici, kde se jí podařilo po pár sekundách zastavit taxík.

„Prosím na Smíchov, ulice Mrázovka,“ Leona se usadila na zadní sedadlo, což byl, jak empiricky zjistila, osvědčený způsob, jak se vyhnout nutnosti konverzovat s taxikářem. Prohlížela si Prahu, jak se jí míhala před očima, a připravovala se na možné varianty dnešního pracovního úkolu.

„Teď tady na mě prosím počkejte, nejpozději za patnáct minut jsem zpátky.“ Leona vyběhla čtyři poschodí rychlostí kosmického korábu. Doba, než jí Karel otevřel, jí připadala jako celá věčnost.

„Ty sis to kafe neuvařil?“ hlesla zděšeně, když jí Karel konečně otevřel. Vypadal příšerně a jeho stav zdaleka předčil Leoniny katastrofické scénáře. Patrně stále ve včerejším oblečení, ačkoli bylo šest hodin večer, strniště a pod očima pytle, za které by se nestyděl ani čistokrevný bernardýn.

„Uvřil,“ pronesl hrdě.

Leona si zhluboka povzdechla. „Fajn, dej mi foťák a jdi se vyspat. Zkusím to zmáknout sama. Jinou možnost nemáme, šéf by nám urval hlavu, kdybychom mu ten článek nedodali, a jinýho fotografa tam narychlo nedostanem.“

Karel se vnořil do útrob bytu a za chvíli se vrátil s fotoaparátem. Leona od něj přístroj opatrně přebrala.

„Ďk. Js milček,“ vypravil ze sebe pracně.

„Neděkuj, dokud nepřinesu použitelný výsledek. A jdi si hned lehnout, stavím se zítra ráno. Zatím pa a drž mi palce.“ Leona soustrastně pohládila Karla po tváři a zmizela na schodech.

Vyběhla z domu a nasedla do čekajícího taxíku.

„A teď prosím do Opatovické.“

Leona neztrácela čas a hned vyndala fotoaparát a zkoumala, jaké funkce má, chválabohu jí Karel i ve svém alkoholem zmámeném stavu dal poloautomat. Leona cvičně vyfotila pár snímků z okénka auta a fotoaparát zase opatrně uložila do brašny.

Vzala si od taxikáře účtenku a vyrazila do galerie. Rozhodla se, že nejdřív odbude fotografické práce a pak se vrhne na rozhovory. S Karlem fungovali tak, že on fotil toho, koho Leona zrovna zpovídala, a pak udělal ještě pár fotek navíc. Dneska asi na raut může zapomenout, pomyslela si smutně, když míjela bohatě připravené švédské stoly. Žaludek s ní nesouhlasil, jejím posledním jídlem byl oběd v menze, ale situace si žádala oběti. Leona nasadila profesionální výraz a vrhla se do boje. Dvě hodiny poletovala po prostoru galerie a fotila všechny celebrity a polocelebrity a rádoby celebrity a modlila se, aby alespoň tři fotky dobře vyšly. Pak uklidila fotoaparát zpátky do brašny, dopřála si pauzu v podobě jedné sklenice coca-coly, plátku oslzlé šunky, která zbyla po nájezdu hostů na švédské stoly, a dvou cigaret a s nově nabitou energií šla dělat svou rutinní práci. Jejím úkolem bylo nasbírat tolik autentických výroků slavných, aby se daly propojit do článku, který nikoho neurazí a čtenářovi dodá pocit, že celebrity žijí nesmírně zajímavým způsobem.

Tím, jak dala objektům svého novinářského zájmu dvě hodiny náskok oproti běžným postupům, byla ve značné nevýhodě. S novináři už mluvili a teď se chtěli nerušeně bavit a zdaleka nebyli přátelštější vůči Leoně, která je obcházela a prosila o názor na vernisáž, malíře, jeho obrazy, tip, kam na dovolenou... Leona se nakonec rozhodla změnit taktiku a prostě se vždycky k nějaké skupině přifařila,

zvolna upíjela vynikající bílé víno (malíř byl známý milovník vín a rozuměl jim), vyslechla jejich hovor, odběhla na záchod, kde si do bloku načmárala pár poznámek, a kolečko opakovala. S výsledkem byla spokojená, stinnou stránkou však byla časová náročnost, byly už dvě hodiny po půlnoci. Taxíkem jet nechtěla, redakce proplatí za ten den jen jednoho a ten byl vyčerpán cestou ke Karlovi a zpět.

Leona se noční městskou hromadnou dopravou doplácala na koleje ve tři ráno. Pokoj, který obývala se spolužačkou Danou, byl zamčený a klíč byl v zámku. Leoně nezbylo než bouchat na dveře. Snažila se vycytat tu hranici, kdy je bouchání natolik důrazné, aby bylo slyšet vevnitř, ale přitom nerušilo obyvatele okolních pokojů. To se snad podařilo, protože nikdo z ostatních studentů nepřišel Leonu okřiknout. Dana otevřela asi po pěti minutách a tvářila se zděšeně.

„Co tady děláš? Myslela jsem, že tu dneska spát nebudeš.“

Leona spolkla větu, která se okamžitě drala na jazyk, co bych si tak dělala v noci na pokoji, který legálně obývám a platím, navíc jsme se vůbec nebavily o tom, že bych měla v úmyslu spát jinde.

„Sorry, budu tady spát,“ Leona se protáhla dovnitř a Dana za ní pomalu zavřela dveře.

„No jo, ale já teď nemůžu Luboše vyhodit,“ vyhrkla zoufale.

Leona ve tmě zaostřila a zjistila, že Daniela přitáhla její postel ke své a na takto vzniklé manželské posteli leží roztažený student anglistiky a germanistiky Luboš, s kterým Dana už půl roku chodila a považovala to za vážnou známost. Leoně tedy nepřišlo nic tak hrozného na tom, že by se Luboš přesunul na svou kolej, která byla od té jejich sotva deset minut pěšky, ale neměla energii se s Danou dohadovat.

„Tak se musíte vlézt na jednu postel,“ pokrčila Leona rameny a i v té tmě registrovala, jak se Dana tváří ublíženě. Panebože, to snad není možný, ona si drze zabere moji postel a ještě tady bude plakat, jaké je to příšerné! A co já asi teď v noci můžu dělat... Leona

se rozhodla, že už na to myslet nebude, protože by se jí zvedl krevní tlak a měla by problémy s usínáním, a to si vzhledem k budíčku za čtyři hodiny nemůže dovolit. Odhodila svoje oblečení do kouta, nechala si jen spodní kalhotky a natáhla si spací triko. Počkala, až Dana narovná Luboše na posteli, přitiskne se k němu a pak si zalezla do své postele.

Dana ležela mezi ní a Lubošem a nepříjemně dýchala Leoně na krk, proto se Leona posunula trochu víc do volného prostoru. Dana se vzápětí posunula víc na postel Leony a situace byla totožná. Leona v duchu skřípala zuby a slibovala si, že veškerou energii teď napře na získání nějakého bytu, aby už dál nemusela snášet úskalí kolejního života.



Leona se probudila a pohledem na budík stojící na židli vedle postele zjistila, že je půl sedmé. Stačilo by jí vstávat až v sedm a další půlhodina spánku by jí pomohla, ale bylo jí odporné sdílet postel s Danou a Lubošem, jak si je teď za denního světla prohlížela. Luboš ležel roztažený na celé Danině posteli a Dana se plně přesunula na postel Leony, z čehož měla Leona husí kůži. Vstala a začala tiše ze skříně vyndávat ručník, čisté kalhotky a tašku s toaletními potřebami, aby mohla odejít do sprchy. Když se od skříně otočila, zjistila, že Luboš sedí na posteli a bezostyšně si prohlíží její nohy a zadek, pak přešel očima k prsům, které se rýsovaly pod tenkou bavlnou jejího bílého trika. Luboš se zašklebil.

„Překvapilas mě, Leono. Jsi vážně kost! To by ani jeden neřekl... měla bys nosit minisukně, máš dost dobrý nohy a zadek úplně jak do časopisu... prsa máš malý, ale dobrý, vážně.“

Luboš se snažil šeptat, ale Dana se stejně probrala a taky se posadila. Tvářila se úplně probraná.

„Musíš se producírovat, když je tady Luboš?“ zasyčela nenávistně na Leonu.

Ta jen pohodila hlavou a odešla do sprch. Vidina, jak si zpříjemní ráno horkou sprchou, vzala za své, opět tekla jen studená voda. Leona se namydčila, pustila na plno sprchu, zatnula zuby a vlezla pod ni. První pocit byl tak strašný, že měla co dělat, aby nevykřikla, ale překvapivě, když překonala ten šok z ledové vody, dalo se to vydržet. Leona ze sebe smyla všechny gel, zavřela vodu a zabalila se do osušky. Pak si vyčistila zuby a prohlédla se v zrcadle. Díky tomu, že večer neměla sílu se odlíčit, rozpila se jí řasenka a okolo očí vytvořila tlusté černé linky. Leona vyhrabala toaletní tašky odličovadlo a tampon a pokoušela se linky odstranit. Bezvýsledně. Ach jo, to je jak reklama na probdělou noc, pomyslela si a rezignovaně opustila koupelnu.

Dana s Lubošem k její nelibosti stále zacláněli v pokoji. Luboš ještě ležel v posteli a Dana okolo něj poletovala, v polních podmínkách prehistorického kolejního pokoje mu chystala snídani. Leonu zabalenou v osušce sjela kritickým pohledem.

„Opravdu tady musíš chodit nahá? Nemůžeš se obléknout?“ vyštěkla na Leonu.

„Přesně to bych ráda,“ procedila Leona mezi zuby, naštvaná sobectvím spolubydlící, která nemá ani tolik slušnosti, aby Luboš vypakovala a umožnila Leoně normálně se vypravit. Ze skříně vytáhla oblečení, sundala si osušku a chtěla se obléknout. Stála zády k Lubošovi a cítila, jak ji hltá očima. Dana to neustála a rozkřičela se.

„Jsi fakt odporná. To nemáš kouska studu v těle?“

Leona se pomalu obrátila, takže stála proti Daně a Lubošovi jen v kalhotkách, výraz jejího obličeje byl pokerový, proto nebylo možné vyčíst, že je vytočená na nejvyšší možnou míru, stejně jako z jejího ledově klidného hlasu.

„Obávám se, že za vzniklou situace nemůže velikost studu v mém těle, ale nedostatek soukromí, což, jak sama jistě uznáš, jsem já nezapříčinila.“

Dana jen s otevřenou pusou zírala na Leonu, pak zaregistrovala, jak Luboš obdivně hledí na Leonina prsa, a propukla v zoufalý pláč.

Leona obrátila oči v sloup a rychle dokončila oblékání. Natáhla si černý nátělník s širokými ramínky a přes něj bílé triko s velkým lodičkovým výstřihem, díky svým malým pevným prsům si mohla dovolit chodit bez podprsenky. K tomu si vzala své dokonale padnoucí džíny Levis Strauss, nazula černé nízké sportovní boty, oblékla černou koženou bundu, popadla brašnu s fotoaparátem, svoji obří kabelu a byla připravena k odchodu.

„Hezký den přej,“ vyloudila na tváři nejširší úsměv, co dokázala, a opustila prostor. Stihla zahlédnout, jak za ní Luboš hledí, Danu ve svém zorném úhlu neměla. Copak asi Danuška podnikne, přemýšlela, když kráčela sídlištěm na tramvaj, ztropí Lubošovi žárlivou scénu? Jistota je, že na mě bude ještě méně příjemná než obvykle...

Leona cestou ke Karlovi nakoupila snídani, neboť tušila, že doma k jídlu nic mít nebude. Měla takový hlad, že dostávala křeče

do žaludku. Okamžitě, jak jí Karel otevřel, se hnala do kuchyně, zapnula troubu a začala chystat kávu a vydávat nákup.

„Vypadáš mnohem líp.“ řekla Leona Karlovi, když nesla na stůl dva hrnky s instantní kávou s mlékem. Pak se vrátila do kuchyně a vzápětí dala na stůl rozpečené croissanty s čokoládou, šunku, sýr a čerstvou bagetu. Karel celou tu dobu seděl u stolu a vděčně Leonu sledoval.

Posadila se vedle Karla, napila se kávy a zakousla se do croissantu. Karel se na ni usmál a pohladil ji po ruce.

„Hele, jez, dokud jsou teplé, pak budou jak šutr. Všechno si povíme po snídani, jo?“ pobídla ho s plnou pusou a Karel se podle jejích pokynů okamžitě zařídil.

Leona cítila, jak se jí pod vlivem výborné kávy a bohaté snídaně rozlévá po celém těle teplo. Slastně se protáhla a pak si uvědomila, že Karel musel mít nějaký důvod, proč se včera tak zřídil.

„Tak můžeš, poslouchám,“ pobídla jej.

„Leono, hrozně moc se ti za včerejšek omlouvám, fakt mě to děsně mrzí, jak jsem tě vyšplouchnul,“ kál se okamžitě.

Leona zavrtěla hlavou. „To vůbec neřeš, pouze doufej, že jsou aspoň dvě fotky použitelné, abychom byli v klidu... ale pověz mi, co se stalo, vypadal jsi hrozně.“

Karel zaryl pohled do stolu a mlčel. Pak si zhluboka povzdychl. Leona si ho dlouze prohlížela, pak se usmála.

„Nech mě hádat... Jseš zamilovanej... Nešťastně.“

Karel se zamyslel a pak pokrčil rameny. „Asi tak. Ale nejdřív to tak blbě nevypadalo.“

Leona se na Karla upřeně podívala, vypadal, že se propadl do smutku svých myšlenek, tvářil se tak tragicky, že měla co dělat, aby nepropukla v smích. Nemohla si pomoci, ale od jisté doby jí nešťastně zamilovaní připadali neuvěřitelně směšní. Leonin analytický mozek se rozběhl směrem k rozuzlení Karlovy tajné lásky. Nebyl to pro ni tvrdý oříšek, Karel byl fotograf se slabostí pro krásné ženy... Leona s ním nebyla v intimním kontaktu poslední dva týdny, takže to musela být rychlovka...

„Zamiloval ses do modelky... bral jsi to vážně a než ses rozkoukal, byl konec,“ tipovala nahlas.

Karel se na ni užasle zíral. „Jak tttto... všechno víš...?“ vykoktal ze sebe nakonec.

Leona pokrčila rameny. „Tak...“ ušklíbala se neurčitě.

„Ty jsi s ní mluvila? Znáš Kateřinu osobně?“ vyhrkl najednou s nadějí v hlase.

Leona mlčky zavrtěla hlavou. Karel se na ni nepřestával dívat pohledem plným naděje, Leona se neovládla a znechuceně se ušklíbala.

„Karle, prosím tě...jenom hádám,“ řekla unaveně poté, co uhнула pohledem.

Karel se zatvářil zklamaně. Tak proto ses včera tak zřídil, musel ses do ní vážně zamilovat, tuhle naivitu ve tvém věku fakt nechápu, myslela si Leona v duchu.

Karel se najednou strašně vážně zeptal. „Proč jsi spala se šéfem? Kvůli práci? A proč spíš vlastně se mnou?“

Leona se zkoumavě na Karla podívala, pak si vytáhla z kabelky krabičku cigaret, vyndala cigaretu, zapálila ji, zhluboka natáhla a vyfoukla kouř. „Se šéfem jsem spala, protože jsme to oba chtěli. S tebou spím, protože to oba chceme.“

Karel si vzal z Leoniny krabičky cigaretu, zapálil si a usmál se. „Tak jednoduše mě neodbudeš, je to pro mě fakt důležitý, chci pochopit ženský.“

„A ty myslíš, že všechny ženský maj k sexu stejnej přístup?“

„To právě nevím a potřebuju to zjistit, proto se tě vypyávám.“

Leona se zasmála. „Víš, kolika by ses musel zeptat ženskejch, abys získal reprezentativní vzorek ženský populace?“

„Leono! To je vážná věc! Mně nejde o nějaký stupidní výzkum! Já potřebuju, abys mi vysvětlila, proč se mnou máš sex a proč jsi dala taky šéfovi. A kolikrát jsi s ním vlastně spala? Nebo s ním pořád spíš?“

Leoně bylo líto, že je Karel nešťastný kvůli nějaké kariérychtivé modelce, ale neměla nejmenší chuť rozebírat s ním svůj sexuální

život, ani tu část, která se ho bezprostředně týkala, natož pak sex s jejich společným šéfem.

Stalo se to před dvěma roky, když byla asi měsíc v redakci. Radan ji zdržel v redakci po poradě, pod záminkou, že s ní potřebuje probrat její článek. Leona se tenkrát klepala, že se její práce nelíbí a přijde o příjemně vysoký pravidelný příjem. Vešla do jeho kanceláře, Radan jim nalil panáka whisky a vychutnával si její nejistotu. Přitukl si s ní, objal ji okolo ramen a objasnil, že si chce promluvit o její perspektivě v časopise, pak mu ruka sjela trochu níž... Leona pochopila a aktivně spolupracovala. Souložili na koženém gauči v jeho kanceláři, kopuloval naprosto mechanicky, bez špetky nadšení a fantazie. Leona se nemohla ubránit dojmu, že s ní má sex jenom proto, že se prostě rozhodl mít každou, která projde redakcí, tvářil se opravdu jako svazák plnící závazek. Toto poznání ji pobavilo a usmála se, Radan to zaregistroval.

„Co se děje?“ ptal se trochu podrážděně.

„Nic, jsi dobrej, moc se mi to s tebou líbí,“ zavrňela mu Leona do ucha.

„To říkaj všechny,“ řekl Radan samolibě a pokračoval v nudném přirážení dál.

Od té doby nikdy neprojevil o sex s Leonou zájem. Choval se k ní přátelsky, a co mohla posoudit, naprosto férově. Když byl s prací spokojen, řekl to, když ne, vrátil jí bez zbytečné dramatizace článek k přeepsání a dával najevo v celé redakci, že Leona má u něj práci jistou. Po čase jí nabídl přechod z externího pracovního poměru na zaměstnanecký a Leona to s radostí přijala.

Leona se necítila být k Radanovi vázána nad rámec pracovních vztahů, ale nikdy by o jejich sexu nevyprávěla. Ani Karlovi, kterého vedle Axly a Dariny považovala za nejbližšího přítele. Něco mu ale říct musela. A to se vůbec nehodlala rozčilovat nad tím, že zatímco

ona byla striktně diskrétní, Radan patrně svůj další zářez náležitě zveřejnil, jak jinak by o tom Karel věděl...

„Spala jsem s ním jednou.“

Karel se na ni zadíval, očekával, že odpověď rozvede, když se nedočkal, ptal se netrpělivě. „A jak k tomu došlo, že ses s ním vyspala? Co jsi od toho očekávala? Proč už jsi s ním nikdy potom nespala?“

Leona se usmála. „Karle, tak to přeci chodí, že s někým máš sex, je to fajn, ale prostě to stačilo. Fakt to neznáš?“

Karel se zamyslel a pak kývl hlavou. „Jo, to znám.“

„Tak vidíš,“ dodala Leona s ulehčením.

Karel si zapálil další cigaretu a zeptal se stejně vážně jako předtím. „A proč spíš se mnou?“

Leona měla chuť zařvat, v noci se moc nevyspala a rozebírat svůj vztah k sexu rozhodně nechtěla. Chápala však, v jakém je Karel rozpoložení a že musí s jeho rozjitřeností zacházet opatrně. Zapálila si další cigaretu, chvilku mlčky pokuřovali, pak se Leona ušklíbala a řekla: „Jakkoli to může znít divně, mám tě ráda jako svého bratra, kdybych nějakého měla, a incest s tebou mě hrozně baví.“

Karel se poškrábal ve strništi na bradě, od usilovného přemýšlení sraštil čelo, pak se na Leonu usmál a políbil ji na rameno, z kterého se svezlo vykrojené tričko a zůstalo odhalené.

„Jasně, jsi moje malá šukací sestřička.“ Pak zase zvažněl.

„Budeš se mnou šukat, i když budeš mít nějakýho chlápka, seriózní známost?“

Leona se rozesmála. „Záleží na tom tolik?“

Karel místo odpovědi zajel rukou Leoně pod tílko a začal jí hladit ňadra, druhou rukou jí rozeplnul džíny. Leona vstala, aby mu svlékání kalhot usnadnila, potáhla při tom z cigarety a típla ji do popelníku. Karel okamžitě típl svoji cigaretu, Leonu položil břichem na jídelní stůl, jednu ruku stále na jejích ňadrech, pronikl do ní zezadu a druhou rukou jí zepředu dráždil klitoris.

Když skončili, Leona byla se sexem spokojená na maximum, ale cítila, jak je ospalá.

Karel to zaregistroval a řekl s hrdinským výrazem: „Víš co, natáhni se na chvíli, já půjdu nahoru vyvolat ty tvoje snímky.“

Leona se probrala v pravé poledne. Vyrazila z ložnice do obývacího pokoje, kde Karel klidně seděl, kouřil a prohlížel si její včerejší snímky.

„Tak co, prospala ses trochu?“

„Suprově, díky moc,“ zívla Leona a hledala v okolí stolu svoje svršky. Našla je perfektně složené na židli, Karel byl pořádkumilovný. Nasoukala se do nich a ztěžka dosedla vedle Karla, koukla mu přes rameno a zeptala se nervózně: „Jak to vypadá?“

Karel se na ni usmál. „Skvělý! Jseš talent! Fotíš skoro stejně dobře jako šukáš. Kdybys focením strávila tolik času jako sexem, byla bys česká fotografická špička!“

Leona se ulehčeně zasmála. „Když mě to focení zdaleka tak nebaví. Takže je něco použitelného?“

Karel jí přistrčil jednu z hromádek fotografií rozložených po stole. „Tyhlety v podstatě všechny. Vyberem dvě tři podle toho, o čem budeš psát v článku.“

Leona si zapálila cigaretu. „Napíšu ho dneska večer, zítra to pak vybereme, jo?“

Karel kývl hlavou. „Super. Jaký máš teď program? Co zajít na nějakou lepší oběd? Jsem za ten včerejšek tvým dlužníkem.“

Leona mávla rukou. „Nejsi. Naopak já jsem ti dlužná, pomáháš mi s tou falešnou výměnou bytů, bez nájemní smlouvy bych měla smůlu...“

„Tak co jít na oběd oslavit, že si tak vzájemně vypomáháme...“ Karel na ni šibalsky zamrkal.

Leona si vzdychla. „Já bych opravdu ráda šla, ale musím do školy. Mám od dvou povinný seminář a potřebuju ještě předtím sehnat Jirku, právě kvůli té výměně. Nevíš, jestli je v redakci?“



Leona Jirku v redakci zastihla, ale radost jí to nepřineslo.

„Hele, je to naprostá tůvka! Mluvil jsem s nima, a když máš dekret na jinej byt, nebude žádnej problém. Za sto tisíc ti to nechaj,“ halasil Jirka přesvědčivě.

„To je super. A kdy ten byt uvolněj?“ v hlase Leony zněla směsice naděje a úzkosti, která, jak potvrdila následná Jirkova slova, byla naprosto na místě.

„Co já vím, tak by chtěli kolaudovat příští rok na jaře, takže pokud se jim stavba neprotáhne, příští léto bydlíš ve svým,“ poplácal Jirka Leonu povzbudivě po rameni.

„Tak to je v kelu, za devět týdnů musím vyklidit kolej,“ hlesla nešťastně.

Jirka mávnul rukou. „Od září zas můžeš na koleji bejt, léto nějak překlepeš po známejch. Hele, kotě, letím, mám domluvenej jeden rozhovor. Měj se!“ Jirka byl vmžiku pryč a Leona se zhroutila na židli u svého stolu.

Nevadí, něco vymyslím, utěšovala se cestou na filozofickou fakultu, teď se tím trápit nebudu. Nakonec kdyby to klaplo, vím, že alespoň v horizontu roku budu mít splněný jeden velký sen, vlastní domov...

Seminář z romistiky se dnes konal ve velké aule v prvním patře, protože kromě studentů všech pěti ročníků antropologie byli přítomní i studenti romistiky, etnografie a kulturologie. Přijel profesor Hanckock, vědecká kapacita na Romy. Leona četla jeho poslední dvě knihy a sborník přednášek, zaujal ji, na druhé straně ale Romové byli na okraji jejího studijního zájmu, na rozdíl od většiny spolužáků. Leona je podezírala z nedostatku pochopení oboru, který studovali, redukovali ho na zkoumání odlišností jiných ras a domácí scéna jinou rasu nenabízela. Jinak si nedovedla vysvětlit, proč 90 % jejich spolužáků, včetně vyšších ročníků, si jako téma bakalářských nebo diplomových prací zvolilo nějaký problém týkající se Romů.

V jejím ročníku byli pouze tři, kdo se zabývali nějakou jinou skupinou – Ivan studoval před antropologií na katedře afrikanistiky a díky znalosti jazyků kmene Zulu se věnoval kultuře původních obyvatel v okolí Durbanu v jižní Africe, kam každoročně na čtyři měsíce odjížděl. Přivážel data z kvantitativních i kvalitativních výzkumů, díky čemuž byl profesory milován, neboť katedra mohla publikovat seriózní studie. Rebeka byla Židovka, studovala současně hebraistiku a specializovala se na odlišnosti praktik židovského náboženství v Praze a Jeruzalémě, kam pravidelně jezdila za svojí rodinou, která tam v šedesátých letech minulého století emigrovala. Leona si vybrala jako téma bakalářské práce vnímání vlastní sexuality ženami v osmnáctém, devatenáctém a dvacátém století. Téma ji zajímalo a hlavně využila data sesbíraná v rámci psaní článků do jednoho lechtivého časopisu, čímž si občas vylepšovala rozpočet.

Profesor Hanckock skvěle přednášel a díky tomu Leona zcela zapoměla na své trable s bytem. Ty se jí rázem připomněly v podobě Dany, která se najednou dostala do Leonina zorného úhlu v aule. Jakmile se střetly pohledem, Dana pohodila hlavou a začala cosi zuřivě šeptat své spolužačce a kamarádce z ročníku Kláře. Že se šepot týká Leony bylo zřejmé, neboť Klára se téměř okamžitě otočila na Leonu a sjela ji vyčítavým pohledem.

Leona se snažila úporně se soustředit na přednášku, ale na mysl se jí draly zmařené naděje vkládané do fiktivní výměny bytu se známými Jirky. Do konce přednášky se už Leoně nepodařilo tento problém v myšlenkách opustit, což jí na náladě nepřidalo.

Přednáška skončila, studenti mohutně profesorovi zatleskali a začali si balit věci. Najednou před lavicí, kde Leona seděla, stála Rebeka se svým přítelem, jejich spolužákem, Olinem.

„Zdar, Leono! Pojď s náma na jedno pivo, dlouho jsme si nepokecali.“

Leona se zamyslela a zatahala se za ofinu. „To bych ráda, ale nemůžu, musím dneska napsat jeden článek, potřebuju to zítra odevzdat.“

Rebeka s Olinem si vyměnili krátký pohled. „Hele, jedno pivo tvůj článek neohrozí a potřebujem s tebou mluvit. Sháníš ještě nějaký bydlení, ne?“



V pravé pro turisty nenazdobené knajpě nad pivem položeným na často používaném a nechutně vypadajícím papírovém tácku si Leona uvědomila, jak se častým stykem s Axlou a Darinou odrodila svému původnímu intelektuálnímu zázemí reprezentovanému diskusemi se spolužáky z filozofické fakulty.

Rebeka se na ni zkoumavě zadívala a její otázka vzbudila v Leoně podezření, že vedle sledování odlišných náboženských praktik někde pochytila, jak číst myšlenky.

„Už jsi s náma dlouho nikde nebyla. Chodíš s někým? Anebo už tě naše intelektuální kecy po dvou deci přestaly bavit?“

Leona se zasmála do pěny piva, které právě zvedala k ústům. Pořádně si lokla, pak zkušeně otřela ústa rukou, jejím gestem by si žádný místní štamgast neudělal ostudu. „Jasně že nepřestaly. Nějak se mi toho hodně nakupilo, nestíhám.“

„Zníš jak nějaký yuppík, víš, takovej ten chlápek kravaťák, co dodržuje firemní politiku i o víkendu a nejlíp si ho vyhoní, když si při tom čte pravidla kariérního postupu.“

Leona vyprskla smíchy. „To je výborný. Rebeko, ty bys měla rezignovat na vědu a psát výlučně do společenských časopisů. Pro tvá přesná přirovnání je tě v akademickém světě škoda, tam je zoufale malý okruh čtenářů. A můžu tě ujistit, že do yuppíků mám teda vážně dost daleko.“

Olin se zatvářil pobaveně, ale vzápětí se zakabonil. „Hele, holky, suprová konverzační rozcvička, ale pojďme k meritu věci, jo? Fakt to dost hoří...“ nervózní tón hlasu ještě podpořil gestikulací, takže Leonu rázem přešla uvolněná nálada. Proboha, co ti dva řeší? A hlavně, co čekají ode mě? Vždycky jsme spolu skvěle vycházeli a výborně pokecali, ale nějakí důvěrní kámoši jsme nikdy nebyli, tak co po mně můžou chtít, honilo se Leoně rychle hlavou. Říkali něco o bydlení, možná chtějí pronajmout nějaký byt, rozsvítilo se jí najednou v hlavě světélko poznání.

Zapálila si rozvázně cigaretu a upřela oči na Olina, kývla při tom hlavou, aby dala najevo, že vše podřídila jedinému účelu, nechat

si od něj vysvětlit, o co tady běží. Olin se na ni spokojeně usmál. Vytáhl z její krabičku cigaretu, taktéž si ji zapálil a vyfoukl kouř směrem k ní.

„Podívej Leono, nějak mi uvízlo v hlavě, že hledáš někoho na falešnou výměnu bytu. A shodou okolností bych tady měl hodně dobrej tip. Je jedinej problém, že to děsně spěchá.“

Leoně se málem zastavilo srdce, pak se najednou zprudka rozbušilo. To není možný, že bych měla takovou kliku! A v ten samý den, kdy jsem zjistila, že z výměny dohozené Jirkou nebude nic... Leona si všimla, že Rebeka hodila po Olinovi odmítavý pohled a okamžitě se její emoce dostaly zase na výchozí bod nula. Aha, takže zřejmě nějaká podezřelá transakce...

„O co přesně jde, Oline?“ dokázala se proto zeptat naprosto klidným tónem, očima rychle přelétla Rebeku, která se teď tvářila nezúčastněně.

Olin se k Leoně naklonil a začal pološeptem vysvětlovat, při tom rychle monitoroval místnost, jestli je náhodou někdo nemůže slyšet, což Leoně připadalo směšné a měla co dělat, aby potlačila úsměv.

„Je to hodně důvěrná informace, Leono, ale věřím, že se na tebe můžu plně spolehnout...“ tvářil se tak strašně vážně, až Leona získala dojem, že celou záležitost, kterou jí hodlá odtajnit, monitoruje CIA, Mosad a KGB dohromady. Zuřivě však kývala hlavou, aby si to snad Olin nerozmyslel. Nerozmyslel, jen se naklonil ještě blíž, až se jejich vlasy nad čely dotýkaly.

„Jak asi víš, dost se teď angažuju v jedný neziskovce, co se zabývá právy Romů. Je to děsně důležitý, protože to fakt nemaj jednoduchý, je tady strukturální diskriminace a...“ Rebeka do Olina dloubla, ani nemusela nic říkat, Olin pochopil, odkašlal si, zatvářil se sice trošku zklamaně, tohle téma ho extrémně bavilo, ale disciplinovaně přešel k věci.

„Prostě, nevím, jestli jsi o tom slyšela, ale hodně Romů teď odjíždí do zahraničí a žádá tam o azyl z důvodů diskriminace. A vět-

šinou ho dostanou... Ta organizace, kde dělám, jim teď už rovnou dopředu pomáhá dávat do kupy důkazy, že tady fakt diskriminovaný byli, i když třeba nepřímo, takže jejich šance na azyl jsou téměř stoprocentní... No a zrovna teď mám jedny klienty, co poletěj příští tejdén. A ty obejvaj byt, tři plus jedna, na Lužinách, dvě minuty od metra..." Olin se významně odmlčel a dychtivě se zadíval na Leonu, co té zásadní informaci říká.

Leona se zamyslela. „To je zajímavé. A jakou mají představu, že by se to pořešilo?“ otázku položila neutrálním tónem, Olin si to ale vyložil po svém a triumfálně se podíval na Rebeku. Pak se natočil k Leoně a s pýchou v hlase se jal vysvětlovat.

„Hele, máš fakt štěstí, jsou to mí klienti a máme vážně hodně dobrej vztah, věřej mi. A udělej všechno, co je potřeba. Podepíšou souhlas s výměnou za sto padesát tisíc. Oni budou mít pár dolarů do začátku novýho života v Kanadě a ty suprovej obecní bejvák. S regulovaným nájmem. Bomba, co?“

Leona se odtáhla od Olina a začala si popotahovat ofinu, kůže na čele se nakrabilila usilovným přemýšlením. Rebeka ji chvilku pozorovala, pak se zeptala.

„Leono, vážně o tom přemýšlíš?“

Leonu to rozesmálo. „Co asi, měla bych teď snad promýšlet, na který film půjdu do kina?“

Rebeka se usmála, pak kývla směrem k Olinovi. „Hele, Olin ty lidi opravdu zná, můžeš se spolehnout, že to nebude z jejich strany žádněj podraz. Ale může tam bejt trochu problém ze strany obce. Oni totiž maj nějakej dluh na nájmu. A nevědí kolik. To by sis musela zjistit.“

Olin hodil na Rebeku vyčítavý pohled. „Jenomže Karvaiovi za to ale nemůžou! Byli skoro dva roky bez příjmů, žili jenom z dávek! Představte si to, šest dospělejch a pět dětí. Dávky měli nízký, protože jenom rodiče měli vyřízený české občanství. A vono platit dva tisíce nájem plus energie, to není žádná sranda.“

Olin musel své rozhořčení spláchnout velkým douškem piva. Zatímco Rebeka měla potřebu se vymezit, že nesouhlasí se strukturální diskriminací, nicméně se domnívá, že požadavek platit nájem je prostý jakéhokoli diskriminačního úmyslu a neví, proč by se určitým skupinám obyvatel měl odpouštět, Leona se ponořila do horečnatého zpracování obdržených informací.

I když pomínu poměrně zásadní problém, že je to víc než riziková operace, promlouvala v duchu sama k sobě, ten byt je úplně mimo moje představy o útulném domově. Vždycky jsem si představovala nějakou garsonku ve staré zástavbě, nebo jedna plus jedna, Smíchov nebo Žižkov, Karlín... a tohle je přesný opak, zbytečně velký a tím pádem zbytečně drahý panelový byt...

„Kolik to má metrů, ten byt?“ přerušila tok svých myšlenek a zároveň hádku Olina s Rebekou o tom, zda byli během první a druhé republiky víc diskriminováni Romové, anebo Židé. Olin k ní překvapeně otočil hlavu, tak jako Leona se oprostila od jejich bouřlivé výměny názorů, oni dva ve snaze vyřešit tento možná pro jejich vztah klíčový problém zapomněli na přítomnost Leony.

„Asi osmdesát.“ Olin se díval na Leonu a bylo zjevné jeho váhání, zda budou následovat další otázky, na které bude muset odpovídat, nebo zda se může vrátit zase k diskusi s Rebekou. Leona to vycítila a rychle se zeptala.

„Hele, Oline, to oni ale určitě dluží i za energie, ne?“

Olin hrdě zavrtěl hlavou. „Kdysi měli dluh za elektřinu, tam je totiž všechno na elektřinu, ale energetika jim pak elektřinu vypnula, tak to doplatili a pak už platili normálně, včas...“

Rebeka s naruživým výrazem zašermovala Olinovi rukou před obličejem. „Jo, to je přesně ten důkaz toho, co ti tvrdím pořád, moc dobře chápou, o co jde! Jsou to paraziti na systému! Židi vždycky dodržovali pravidla majoritní společnosti, a přesto byli vystaveni brutální diskriminaci a šoa...“

Leona se musela usmát. Ne že by ji rozveselil tragický osud našich menšin, ale úplně nechápala vášeň, s jakou ti dva diskutova-

li. Leona si představovala, že vášeň mezi dvěma by měla spočívat v úplně jiné rovině. Pak napřela myšlenky zase k bytu. Fajn, takže dluh je „jenom“ na nájemném. Plus dalších stopadesát tisíc Karvaiům do kapsy. A měsíčně minimálně tři a půl tisíce za provoz bytu...

„Hele, Oline, a vlastně i Rebeko, fakt si hrozně vážím toho, jak na mě myslíte s tím bydlením. Ale já do toho nejdu.“

Na Olinův zklamaný výraz reagovala dalším vysvětlením.

„Je to na mě moc velký a drahý.“

Olin protestoval. „Jak drahý? Sto padesát tisíc za obecní tři plus jedna ti přijde drahý? Kde žiješ?“

„Tím jsem myslela obecně, takhle velký byt je na mě zbytečně drahý,“ omluvně pokrčila Leona rameny a divila se vlastním pocitům, proč by se měla cítit, jako by Olinovi způsobila trauma.

Aby to trauma ze sebe i z Olina nějak dostala, zůstala s nimi do půl druhé do rána a diskutovala problém multikulturalismu v teoretické rovině.



Leona za sebou měla náročné tři dny. Naklepala článek k fotkám z večírku, kde si odbyla svoji fotografickou premiéru, absolvovala jeden rozhovor s nesnesitelnou filmovou hvězdou, jejíž krásu našťěstí již zvětšil Karel, psala seminární práci ze sociální antropologie a do toho řešila neustálé konflikty s Danou, jejíž hysterie v kombinaci s antipatií vůči Leoně měly účinek jak únavový syndrom.

Leona celá zničená dopadla do křesílka v Noblesním úpadku, kde už se rozvalovaly Axla s Darinou. Jako obvykle se napájely džinem s tonikem a betonem, Leona zvolila bílé víno. Poté, co kamarádkám odvyprávěla, jakých ústrků a urážek se dočkala od Dany v posledních 24 hodinách, vrátila se k ději dnů předchozích, včetně Olinovy nabídky romského bytu.

Darina souhlasně kývala hlavou.

„Tos udělala dobře. Podporovat Romy v neplacení nájmu tímhle způsobem se mi vůbec nelíbí. Neplatili nájem, je dobře, že opustí obecní byt bez dalšího... A je fakt, že ten byt je pro tebe zbytečně velkej a tím pádem drahej...“

Axla si zapálila cigaretu, slastně vtáhla kouř hluboko do plic a vyfoukla jej mezi Darinu a Leonu, rychle je přelétla pohledem a zhluboka se zasmála.

„Darino, si úplně mimo. Cikány ať si vychovává stát, české nebo kanadské, po tom nám může bejt hovno, kdyby to Leoně mělo pomoci, ať je klidně učí, jak stát ještě víc vochtávat. A ty Leono jsi taky pěkný kopyto. To tě nenapadlo, že by s tebou spousta lidí rádo vyměnilo menší byt za větší a ještě ti k tomu něco doplatili?“

Leona se zarazila a pak nešťastně pokrčila rameny.

„O tom jsem nepřemýšlela, hrozně to spěchalo... a připadalo mi to podezřelé, dluh na nájmu a tak...“

Axla protočila oči v sloup. Pak se dlouze zadívala na Leonu.

„No tak tady snad nebudeme dřepět, ne? Koukej mazat za tím spolužákem, jestli to ještě platí.“

Leona byla zaražená, najednou jí chyběla energie i vůle k nějakému rozhodnutí či dokonce tělesnému pohybu. Axla byla nekompromisní, oznámila servírce, že odcházejí, vytáhla peněženku, aby umocnila dojem jejich časové tísně. Společně vyšly ven a zatímco Axla s Leonou zamířily k autobusu, Darina se rozloučila. Vracela se do studovny, kde měla rozečtené knihy na státnice, které ji za měsíc čekaly. Leona neuměla pochopit systém studia na právnické fakultě, kdy zkoušky spočívaly v ověření, zda se student namemoroval obsah knih, aniž by uměl s informacemi pracovat, a kamarádka ve zkouškovém období vždy upřímně litovala. Darina neustoupila ze své pózy, že ji právo baví, a Axla si zatím starosti se státnicemi nepřipouštěla, odložit to může vždycky. Plna energie se soustředila na bytový problém Leony.

„Neboj, všechno pořádně ověříme a zajistíme, kdyby náhodou došlo na věc,“ uklidňovala Leonu, když ji vláčela Žižkovem směrem k sídlu organizace Romalum, kde Olin pracoval.

Jak se ukázalo, Olin ani Karvaiovi nikoho jiného na falešnou výměnu bytu nesehnali. Olin si chtěl Leonu vychutnat a dát jí najevo svou převahu, což mu ale Axla neumožnila.

„Hele, podstatný info jsi nám sdělil, ne, tak teď bychom měly asi kmitat na ten obecní úřad. Moc času nemáme, jsi říkal, že letěj už tenhle pátek, ne? Tak by asi měli vejskat nadšením, žes jim někoho schrastil, a mohli by trošku zlevnit z té ceny.“ Axlin hrdelní hlas zněl naprosto zřetelně i v šumu organizace, kde se romská desetičlenná skupina snažila vysvětlit českému pracovníkovi organizace, co je potkalo při návštěvě Kentucky Fried Chicken – ochranka je vyvedla hned poté, co překročili práh, a nemohli si ani koupit jídlo. Olin šel vyprovodit Leonu a Axlu na chodbu.

„Holky, jdu zavolat Karvaiům, budou mít radost. A ne abyste to na tom úřadě zvoraly... nezapomeňte, jde o výměnu bytů, obec k tomu musí dát souhlas, měl by na to být nějaký formulář.“

Axla po něm loupla očima. „Neměj péči, bojovníku za lidský práva. Vemem si s sebou právníčku. Ta má občanský zákoník v malíku, leží v něm už tejdén. Pak dorazíme k těm Karamazům a všechno proberem, jak jim předáme prachy a tak. Takže tam koukej taky dovalit a nezapomeň, chceme slevu za last minute. Hele, víme, kde bydlej, vůbec?“

Leona se probrala z transu, kterého se nemohla od odchodu z baru zbavit, kdy měla pocit, že její duše opustila tělo a kouká na svoji tělesnou schránku, jak kráčí vedle Axly žižkovskou ulicí a vchází do vysokých vrat starého činžáku, na kterém byla nenápadná cedule *Romalum*.

„Jasně, máme adresu, to najdeme, koukneme se v metru na mapu.“

„Super, tak pádíme. Čau, brouku,“ mávla Axla na trochu vyděšeného Olina.

Leona se bála, že Darina nebude nadšená, když změní její plán strávit zbytek odpoledne ve studovně, navíc jim zřetelně prezentovala svůj postoj k předmětné transakci již předtím v baru. Darina však překvapila, poté, co jí Axla oznámila, ať se okamžitě sbalí, protože jedou na obecní úřad zařídit Leoně kvartýr a potřebujou právníka, okamžitě je následovala.

„Jasně, že vás v tom nenechám, i když nechápu, proč mě potřebujete, Axlo, vždyť studuješ taky práva, ne?“ neodpustila si drobné rýpnutí. Leona si už dříve všimla, že pro Darinu je trochu nepochopitelné, jak Axla upřímně nenávidí právo a zkoušky a vůbec všechno se studiem spojené.

„Hele, ty seš právník, já vyjednavač, jasný?“ nenechala se Axla rozhodit z konceptu.

Po jízdě metrem, která i díky přestupu na Můstku připadala Leoně nekonečně dlouhá, vystoupily uprostřed sídliště Lužiny. Radnice byla skrytá v jednom z paneláků. Bytový odbor našly docela jednoduše a trefily se i do úředních hodin. Axla popocházela po chodbě a obhlížela dveře kanceláří, nakonec nakoukla do otevřených dveří jedné z nich.

Úřednice byla velice milá, vydala jim příslušný formulář a poučila je o postupu. Nicméně zároveň jim sdělila, že Karvaiovi dluží nájemné za tři roky, což dělá včetně úroku 101 760 korun dvacet pět haléřů a obec vyžaduje ke dni podpisu nové nájemní smlouvy s Leonou úhradu celého dluhu, jinak s výměnou souhlasit nebude. Tato informace přišla Leoně fatální. Karvaiovi chtějí sto padesát, to znamená čtvrt milionu s dluhem obci a na to Leona nemá.

Hned jak se ocitly před radnicí, Axla si zapálila cigaretu.

„No, holky, napoprvý to nebylo špatný. Myslím, že bysme byly docela schopnej tým,“ prohlásila pyšně v mezičase od vdechnutí do vydechnutí kouře.

Leona si od ní vzala cigaretu.

„Jste fakt zlaté, že jste se mnou šly. Jenomže zbytečně. Nemám na to, dát Karvaiům stopade a ještě sto za jejich dluhy...“ vysvětlovala Leona s potlačovanou lítostí.

Axla zakroutila hlavou.

„Karvaiovi dostanou stopade mínus jejich dluh, to je snad jasný, ne?“

„Tím bych si nebyla jistá, jestli to pochopí... Olin mluvil jasně, stopadesát jako odstupné plus ten dluh...“ nebránila se už Leona smutku.

Axla ji plácla bujaře po zadku.

„Ale prosím tě! Snad by sis nedělala vrásky z toho, co naplácal nějakej inťoš z fildy! Jdem za Karvaiovejma a uvidíme, co domluvíme!“



Leona s rozkoší procházela svůj nový domov. Zabralo to celou minutu a půl, než prolezla všechny místnosti. Čtvercová velká předsíň, do které po pravé straně ústily dva docela prostorné pokoje. Vlevo pak byl vchod do kuchyně a obýváku. Na kolmé straně mezi kuchyní a pokojem byla umístěna koupelna a samostatný záchod. A na protější straně předsíň docela slušně velká komora.

Luxus, jak křičela Axla, když se jí podařilo vyhádat s Karvaiovými cenu. Následující den jim Leona v prostorách organizace Romalum před zraky Olina předala padesát tisíc a oni podepsali formulář žádosti o souhlas majitele s výměnou bytu. Ačkoli bylo všechno domluvené a probíhalo podle plánu, Leona byla nesmírně nervózní a zakazovala si na byt myslet, dokud nebude všechno papírově vyřízené a Karvaiovi šťastně v Kanadě. Čtyři dny do jejich odletu připadaly Leoně jako nejdelší období jejího života. Nakonec Olin zatelefonoval Leoně tajnou dobrou zprávu: Karvaiovi (jak s nimi Olin natrénoval v angličtině) ihned po přistání prohlásili, že žádají o politický azyl, a byli umístěni do azylového domu ve Vancouveru. Během následujícího týdne pak Leona podepsala novou nájemní smlouvu na obecním úřadě a přihlásila se v novém bydlišti k trvalému pobytu.

Leona prošla obývacím pokojem na lodžii, v ruce opatrně nesla hrnek s čerstvou kávou. Položila ho na parapet a zavřela za sebou dveře do obýváku. Vyndala z krabičky cigaretu, zapálila si ji a opřela se lokty o zídku lodžie. Byt byl umístěn v prvním patře, což Leoně maximálně vyhovovalo, neměla ráda výšky a v přízemí by se zase bála nezvaných návštěv. S požitkem potáhla z cigarety a vyfoukla kouř. Cítila se nepopsatelně skvěle. Ještě jí úplně neopustil strach, že tenhle byt je jen krásný sen, z kterého se probudí, ale už začínala realitu racionálně zpracovávat a plánovat. Byt byl zatím nezařízený, veškeré její zbývající peníze padly na umoření dluhu a ještě si od Karla musela dvacet tisíc půjčit. Dohodli se, že Leona bude splácet, jak jí to vyjde, minimálně dva tisíce měsíčně. Vedle

toho měla v úmyslu každý měsíc, pokud to finance po zaplacení nájmu a poplatků dovolí, pořídit něco do bytu. Zatím si koupila jen velkou matraci, 160 na 200 cm, na ni prostěradlo, polštář, přinu a povlečení. V bytě byly naštěstí vestavěné skříně, kam se vešlo její oblečení, a ještě spousta místa zbývala. Jinak Karvaiovi nechali v bytě pouze kuchyňskou linku, sporák (oboje bylo původní součástí bytu a patřilo obci) a ostatní nábytek a zařízení rozprodali po bazarech anebo odvezli příbuzným. Leonu trochu děsil seznam potřebného vybavení bytu, který sepsala, na druhou stranu si přiznávala, že si raději vše pořídí časem než zdědit po Karvaiovcích něco starého. Starší nerezovou konvici, aby si aspoň mohla uvařit kafe, přinesla Leoně Axla. Beztak by skončila v popelnici, rodiče si koupili novou. Přinesla také krabici sklenic – původně v nich byla hořčice a rodičům bylo líto je vyhodit, nicméně se jim na nic nehodily.

Leona upila kávy. Hrneček si přinesla z kolejí. Neuplynul ještě ani týden od té významné chvíle, kdy si v pokoji na Větrníku balila svoje věci – oblečení, knihy a pár drobností, tento úkon jí nezabral ani půl hodiny. Do toho dorazila Dana a nestačila valit oči. Tvářila se tak strašně zmateně, až se jí Leoně zželelo.

„Už je to tak, zvedám kotvy,“ usmála se na ni. Dana zamžikala očima.

„Jak to, kam... jedeš domů? Semestr ještě neskončil,“ koktala.

Leona zavřela krosnu, kam napěchovala všechno svoje oblečení a boty.

„Jo, dá se to tak říct, jedu domů. A neboj, studijní povinnosti zanedbávat nebudu, mám to do školy docela blízko,“ mrkla na ni Leona.

Na Danině výrazu bylo naprosto čitelné, jak vyhodnocuje skromné informace, které jí Leona poskytla.

„Ty jsi přestoupila na univerzitu do Opavy? Tam se ale antropologie neučí,“ položila nakonec otázku, jejíž logiku Leona v duchu ocenila.

„Ne, do Opavy se rozhodně vracet nehodlám. Stěhuju se v rámci Prahy,“ usmála se nakonec Leona, oblékla si zimní kabát, na který sice venku bylo trochu teplo, ale v krosně zabíral mnohem víc místa než sezonně vhodnější bunda. Zamyslela se a přistoupila k Daně.

„Dano, naše spolužití úplně bezproblémové nebylo a určitě se nám oběma uleví. Myslím, že teď, když spolu nebudeme sdílet intimity kolejniho života, budeme si třeba víc rozumět... No, každopádně ti přeju hodně štěstí a užij si soukromí, odhlásím se z kolejí až na konci semestru.“ Leona nabídla Daně ruku a ta ji trochu váhavě stiskla, nakonec se na ni usmála. Leona s překvapením zjistila, že pokud s ní nemusí bydlet, má Danu vlastně ráda.

„Nepředpokládám, že by ses mi svěřila, kam se stěhuješ. Po třech letech spolubydlení o tobě nevím nic jinýho, než že jsi z Opavy. Ale taky ti přeju hodně štěstí.“ Dana na ni chvilku zírala a pak ji najednou zprudka objala.

„Ať se ti daří, ty mrcho jedna! A doufám, že se teď ve zkouškovém ozveš, jak se ti daří, budu na tebe myslet! A kolejný za tebe samozřejmě zaplatím, to je v mém zájmu.“ Leona byla nesvá z Danina náhlého dojetí, které jí prosakovalo do hlasu. Chvilku se nechala objímat, pak se jemně vyprostila a omluvně pokrčila rameny a kývla hlavou směrem ke svým věcem, aby naznačila, že je čas odejít.

Leona si hodila na záda krosnu a polilo ji horko, kabát byl výhřevný a krosna těžká. Přes rameno si hodila kabelu, do ruky vzala sportovní tašku, v níž měla další část věcí, a nešťastně zaregistrovala, že na zemi zbývá ještě jedna obrovská reklamní taška, kterou dostala, když psala článek o fenoménu kutilství v Čechách, od jedné firmy zabývající se prodejem zahradnických potřeb. Dana se jí chopila.

„Pomůžu ti s tím před kolej. Přijede pro tebe někdo autem?“ zeptala se přátelským tónem.

„Zavolám si z vrátnice tágo,“ mrkla na ni Leona.

Úsměv měla na tváři ještě nyní, když upíjela kávu a pozorovala z lodžie sídlištní cvrkot. Domy na Lužinách jsou stavěny do kruhů, rondelů, jak ji Olin terminologicky obohatil. Uvnitř rondelů jsou postaveny školky, školy anebo dětská hřiště. Vypadá to jako náměstíčko, rozhodně líp než třeba sídliště na Jižňáku, komentovala to Darina, když tenkrát vstupovaly do domu, aby vyjednávaly s Karvaiovými, a Leona s ní souhlasila.

V Leonině rondelu byl park a ve vzdálenější části od bytu mateřská školka. Leoně se líbilo, jak se rondelem rozléhaly hlasy hrajících si dětí, smíšené s občasným zavoláním na psa, když se vzdálil páníčkovi. Měla pocit, že tenhle šum dokresluje význam pojmu domov – člověk je ve svém soukromí, ale zároveň jej tyto typické zvuky usazují do kontextu určitého lidského společenství, přemýšlela. Pak se v duchu okřikla, začínám blbnout, už mi z té školy hrabe, takhle se normální člověk nevyjadřuje.

V sousedním domě byla v prostoru původně plánované kočárkárny otevřena večerka, o pár vchodů dál stáčírna vína. Spodní částí rondelu se vinula cesta k metru, kam Leona z lodžie dohlédla, byly to necelé dvě minuty chůze. A u metra byl supermarket Julius Meinl, obchod s dárky, čistírna a knihkupectví, kde by si sice Leona asi žádnou knihu vzhledem k omezenému výběru titulů nekoupila, ale líbilo se jí to.

Leona si zapálila další cigaretu a sedla si na zem lodžie. Opřela se zády o vyhřátou betonovou stěnu a nastavila tvář sluníčku. Kdyby to uměla, předla by jak spokojená kočka. Byt ji zatím trochu děsil svou velikostí, nedovedla si představit, že někdy zaplní jeho prázdnotu, ale strašně se jí líbil genius loci. Cítila intenzivně, že je doma.

Probírala s Axlou a Darinou, jak najít někoho, kdo by s ní s doplatkem vyměnil byt za menší. Oběma kamarádkám bezmezně důvěřovala a po jejich skvělém zafungování při získávání bytu se naprosto podřizovala jejich názorům, co se této otázky týkalo.

„Hele, já si myslím, že můžeš normálně hnedka dát inzerát a za-